

Sygn. akt **XI Ka 565/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Dorota Dobrzańska

p.o. Protokolanta Wojciech Czajkowski

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2016r.

sprawy **A. F.** urodzonej (...) w B. c. E.

i K. z d. Ł.

obwinionej o czyn z art. 92 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 12 kwietnia 2016r. sygn. akt **II W 1257/15**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminuje z opisu czynu sformułowanie „(218km)”;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI Ka 565/16

UZASADNIENIE

A. F. została obwiniona o to, że w dniu 5 października 2015 roku o godz. 15.45 w m. R., trasa (...) km, woj. (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) nie stosowała się do znaku P-4 podwójna linia ciągła, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim obwinioną **A. F.** uznał za winną tego, że w dniu 5 października 2015 roku o godz. 15.45 w miejscowości R. na trasie (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...) (218 km), woj. (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) nie stosowała się do znaku P-4 podwójna linia ciągła, tj. dokonania zarzucanego jej czynu z art. 92 § 1 kw i za to na mocy art. 92 § 1 kw skazał ją na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych. Zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych zryczałtowanych wydatków postępowania i 30 (trzydzieści) złotych opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionej. Orzeczenie to zaskarżył w całości, zarzucając mu na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

I. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

1) Art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw polegającą na pominięciu w sprawie okoliczności świadczących na korzyść obwinionej **A. F.** w postaci dokumentacji fotograficznej potwierdzającej wyjaśnienia świadka **G. D.** i obwinionej o braku linii

ciągłej na odcinku trasy drogi(...), na której miało dojść do zrzucanego jej czynu tj. niezastosowania się do znaku P-4 podwójna linia ciągła,

2) Art. 7 kpk w zw. z art. 9 kpk wyrażająca się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jego jednostronnej analizie i oparciu ustaleń faktycznych na materiale wyłącznie obciążającym oskarżonego, a budzącym wątpliwości co do jego prawdziwości i autentyczności tj. oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia w całości na zeznaniach świadków G. K. oraz M. S., mimo zachodzących w nich sprzeczności i niejasności.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mających wpływ na jego treść poprzez uznanie, że obwiniona A. F. popełniła zarzucany jej czyn tj. nie zastosowała się do znaku P-4 podwójna linia ciągła na trasie (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...), a więc na 218 km wskazanej drogi, w sytuacji w której na wskazanym odcinku trasy nie występuje wskazany przez funkcjonariuszy znak, a tym samym niemożliwe było niezastosowanie się do niego przez obwinioną.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 12 kwietnia 2016 roku i uniewinnienie obwinionej A. F. od zarzucanego jej czynu tj. czynu stypizowanego w art. 92 § 1 kw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle skuteczna, że w jej efekcie koniecznym stała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego obwinionej A. F. sformułowania (218km), w pozostałym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić jednakże należy, iż Sąd I instancji, poza powyższą kwestią wymagającą wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, w sposób prawidłowy rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji zgromadził w sprawie pełny materiał dowodowy, nie wymagający poszerzenia czy uzupełnienia. Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa karnego procesowego, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w oraz art. 7 k.p.k., podnoszonych w apelacji, wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny dokonując oceny zebranego materiału dowodowego w sposób odpowiadający zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego. W polu uwagi Sądu w chwili orzekania znajdowały się wszystkie okoliczności. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie przekracza granic określonych w art. 7 k.p.k., ani nie uchybia zasadzie obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. Przedmiotem rozważań były wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej, zarówno przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść obwinionej. Sąd wskazał, na jakich dowodach oparł swe rozstrzygnięcie, a którym dowodom odmówił wiary i swoje stanowisko w tym zakresie w sposób wystarczający tj. umożliwiający przeprowadzenie kontroli odwoławczej uzasadnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Zgodzić się trzeba ze skarżącym, iż Sąd I instancji nie dostrzegł problematyki związanej z wątpliwościami dotyczącymi miejsca popełnienia wykroczenia, określonego na 218 km trasy (...), którą tą wątpliwość dostrzegła obwiniona i na którą wskazała składając sprzeciw od wyroku nakazowego (k. 18-19). Niezależnie od zasadności podnoszonych zastrzeżeń, sąd meriti winien usunąć je ponad wszelką wątpliwość szczegółowo przesłuchując świadków M. S. oraz G. K. na okoliczność dokładnego oznaczenia długości trasy (...) w miejscu podjęcia przez obwinioną manewru wyprzedzania i odnieść się do tych okoliczności w swych rozważaniach, czego jednak nie uczynił.

Wbrew jednak zarzutom apelacji uchybienie to nie stanowiło podstawy do uniewinnienia obwinionej, ale doprowadziło do jego zmiany, o czym będzie mowa poniżej.

Poza wspomnianą kwestią Sąd I instancji nie popełnił błędów przy ocenie dowodów. Zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu stanowią wyłącznie polemikę ze słusznymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, sprowadzając się one li tylko do samego podważania ustaleń Sądu wyrażonych w uzasadnieniu orzeczenia, jak też przeciwstawiania tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie materiału dowodowego, który legł u podstaw ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu skarżonego orzeczenia wskazał, jakie względy skutkowały przyjęciem odpowiedzialności obwinionej za wykroczenie z art. 92 § 1 kw. Obwiniona przesłuchana w postępowaniu złożyła wyjaśnienia, fakt ten jednak nie przesądza automatycznie o wiarygodności takich wyjaśnień. Uznanie przez Sąd Rejonowy wyjaśnień obwinionej, nie przyznającej się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia za przyjętą linię obrony, w żadnej mierze nie narusza zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk. Sąd oparł swe ustalenia na dowodach dla obwinionej niekorzystnych, bowiem takie uznał za wiarygodne, a swoje stanowisko (poza kwestią wymagającą zmiany orzeczenia) w sposób należyty umotywował.

Na wstępie zaznaczyć należy, fakt, że określona nieścisłość w postaci wskazania na 218 km trasy (...) nie wyłącza odpowiedzialności obwinionej za popełnione wykroczenie. Obrońca jest w błędzie, wskazując, że „zarzucane obwinionej wykroczenie nie mogło zostać popełnione z uwagi na fakt, iż na 218 kilometrze nie znajduje się znak P-4 tj. „linia podwójna ciągła”. To, że wykroczenie to nie miało miejsca na 218 kilometrze trasy (...), nie oznacza automatycznie, że wykroczenia takiego nie było. Sąd ponad wszelką wątpliwość ustalił, iż A. F. wykonała niedozwolony manewr wyprzedzania, nie stosując się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła”, a było to w miejscowości R., na trasie (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...). Funkcjonariusze pełniący wówczas służbę wskazywali na fakt, że tuż przed skrzyżowaniem drogi (...) z ulicą (...) pojazd poruszający się w kierunku L. nie stosując się do znaku P-4 wyprzedzał inny samochód osobowy. Opisując to zdarzenie wskazali na 218 km tej trasy. Zważyć należy jednak, iż rzeźnione skrzyżowanie faktycznie znajduje się w pobliżu 218 kilometra, natomiast manewr wyprzedzania podjęty przez obwinioną A. F. miał miejsce jeszcze przed rozpoczęciem 218 kilometra trasy (...). Na powyższe wskazują zeznania funkcjonariuszy Policji jak również dokumentacja fotograficzna sporządzona z oględzin skrzyżowania ulicy (...) z drogą (...) w miejscowości R., a także szkic tego skrzyżowania (k. 32-34). Funkcjonariusze Policji opisali, iż radiowóz, którym się poruszali skierowany był na wprost drogi (...), zaś po prawej stronie tego skrzyżowania zauważyli pojazd wyprzedzający inne auta osobowe, manewr wyprzedzania zakończył przed skrzyżowaniem (zeznania M. S. k. 41v, G. K. k. 27).

Sąd I instancji słusznie dał wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji. Ich zeznania stanowią wiarygodny materiał dowodowy. Przyjmuje się, że jako osoby obce dla sprawcy wykroczenia, znajdujące się służbowo na miejscu zdarzenia, funkcjonariusze ci nie mają żadnego interesu w tym, aby pomawiać niewinną osobę o naruszenie określonych przepisów prawa.

Zarzut obrońcy dotyczący nieścisłości w zeznaniach funkcjonariuszy Policji polegający na niejednoznacznym wskazaniu przez nich, czy radiowóz policyjny, w którym wówczas pełnili służbę poruszał się, czy też pozostawał zaparkowany, nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej znaczenia. Nie zachodziła w związku z tym konieczność przeprowadzenia dodatkowych dowodów w celu ustalenia miejsca dokonania kontroli drogowej. Świadek G. K. zeznał, że wyjeżdżali z ul. (...) w miejscowości R. (k. 27), M. S. natomiast wskazał, iż stali przy skrzyżowaniu trasy (...) z ul. (...) a radiowóz był skierowany w kierunku trasy (...) (k. 41v). W ocenie sądu wypowiedzi policjantów nie wykluczają zatem ich obecności w tym rejonie. Tak czy inaczej, jeśli nawet byłoby tak, jak mówi G. K., że wyjeżdżali z ul. (...), to i tak musieliby się zatrzymać, żeby przepuścić pojazdy poruszające się po trasie (...). Wszystkie te dowody wskazują, że kontrola drogowa miała miejsce w rejonie skrzyżowania trasy (...) z ul. (...) i że to z tego miejsca obaj funkcjonariusze zauważyli pojazd obwinionej, wykonujący niedozwolony w tym miejscu manewr wyprzedzania. Nie jest zatem tak, aby wypowiedzi procesowe funkcjonariuszy Policji opisywały miejsce przeprowadzenia kontroli w sposób sprzeczny.

W tym stanie rzeczy oparcie wyroku na dowodach, o których mowa powyżej, było prawidłowe. Pozytywna ocena dowodów, na których oparł swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy nie budzi zastrzeżeń, podobnie jak i uznanie za niewiarygodną wersję obwinionej oraz wspierającego jej linię obrony świadka G. D., sprowadzającej się w istocie do

zaprzeczenia, aby z jej strony doszło do naruszenia przepisów Prawa o ruchu drogowym. Należy zatem wyraźnie zaznaczyć, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie naruszenia przez obwinioną przepisów ruchu drogowego.

Reasumując, nie budzi wątpliwości fakt, iż obwiniona dopuściła się przypisanego jej wykroczenia wyprzedzając w sytuacji, gdy zabraniał tego znak poziomy P-4 oraz znana obwinionej norma prawna zawarta w prawie o ruchu drogowym – zakaz wyprzedzania na tzw. „podwójnej ciągłej”.

Zmiana orzeczenia spowodowała się zatem do eliminacji zapisu: „(218 km)”, gdyż do zdarzenia nie doszło na 218 km, tylko w końcowej części 217 km, co jasno wynika z zeznań policjantów jak i dołączonego szkicu.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionej nie budzi zastrzeżeń.

Zaskarżony wyrok jest także słuszny w zakresie określenia jego dolegliwości, tj. w części dotyczącej orzeczenia o karze. Rodzaj i wymiar orzeczonej kary nie razi swoją surowością, a świadczy o tym, że Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając innych uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 635 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz.U. nr 49 za 1983r. poz.223/ i §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr 118 za 2001r, poz. 1269/.